

عنوان مقاله:

نقش روانشناسی شخصیتی در استعداد یابی ورزش فوتبال

محل انتشار:

دومین همایش ملی استعدادیابی ورزشی (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 1

نویسندگان:

ناصر نصرالله زاده - آکادمی فوتبال گسترش تهران

فاضل رستم نیا - آکادمی فوتبال گسترش تهران

جبرئیل رحیمی فرد - آکادمی فوتبال گسترش تهران

خلاصه مقاله:

عوامل متعددی در حیطه استعداد یابی ورزشی به طور عام و استعدادیابی در فوتبال به عنوان یک ابر ورزش بی رقیب، نقش دارند. پژوهشگران علوم مختلف هر یک با نگاه خاص در این حوزه به فعالیت پرداخته و عوامل موثر در شناخت بازیکنان جوان نخبه را مورد آزمایش قرار داده اند. اما تمامی پژوهشگران و کارشناسان ورزش فوتبال بر این باورند که معیارهای استعدادیابی فوتبال را می توان در چهار گروه جامع دسته بندی نمود [1]. این گروه ها شامل ویژگی های تخصصی در اجرای مهارتهای با توپ، خصوصیات فیزیولوژیکی، توانایی ادراکی و نهایتاً ویژگی های روانشناختی و شخصیتی بازیکنان می باشند. در این بین و به طور خاص در گروه چهارم می توان از جهت گیری هدفی ورزشکاران در شناسایی بازیکنان آینده دار فوتبال استفاده نمود [2]. جهت گیری هدف و انگیزه در ورزشکاران نقش بسیار مهمی در موفقیت آنها در سطوح عالی دارد. در حقیقت این نحوه نگرش، نوع هدف ها و شخصیت ورزشکار است که می تواند به عنوان عامل انگیزشی به عملکرد فردی و تیمی او جهت بدهد. جهت گیری هدفی ورزشکار از یک سو می تواند مشخص کننده میزان تمایل فرد برای توسعه و یادگیری مهارت ها، وظایف و کارهای گروهی باشد. از طرف دیگر، این جهت گیری میتواند در راستای نمایش عملکرد برتر فردی ورزشکار باشد [3]. در یک دسته بندی عمومی، ورزشکارانی که در ویژگی های مربوط به گروه اول شاخص ترند را به عنوان وظیفه محور و ورزشکاران دیگر گروه را من محور می نامند. بازیکنان وظیفه محور در فوتبال شرکت می کنند چون عاشق فوتبال هستند و می خواهند که بیشتر یاد بگیرند و مهارتهای فنی خود را گسترش دهند. در مقابل، بازیکنان من محور در فوتبال بیشتر برای بهبود توجه بنفس و وضعیت اجتماعی خودشان تلاش می کنند.

کلمات کلیدی:

TEOSQ، جهت گیری شخصیتی، من محوری، وظیفه محوری، استعدادیابی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/230049>

